

Burány Nándor

A HUNGAROLÓGIAI INTÉZET TUDOMÁNYOS KÖZLEMÉNYEI (1–12.)

Idestova négy éve lesz, hogy — 1969 elején — megkezdte munkáját a Hungarológiai Intézet. Az alapítóokmány szerint feladata, „... hogy tanulmányozza a jugoszláviai magyarság nyelvét, irodalmát és kultúráját, hogy tudományos kutatómunkájával felölelje mindazon kérdéseket, amelyek a kétnyelvűségből, Jugoszlávia népei és nemzetiségei irodalmának és művelődésének egymásrahatásával s általában a magyar és a délszláv kulturális, irodalmi és nyelvi kapcsolatokból erednek; hogy együttműködve más tudományos és művelődési intézményekkel hozzájáruljon a tudományos kutatómunka fejlesztéséhez, s az egész társadalmi közösségre nézve egyetemesen jelentős kérdések megoldásához a fenti tudományszakokban.” Nem célunk a Hungarológiai Intézet eddigi munkájának felmérése, csupán folyóiratának — A Hungarológiai Intézet Tudományos Közleményei — eddig megjelent 12 számáról szeretnénk szólni. A folyóirat céljai, a számaiban megjelent anyag azonban összefüggésben áll az Intézet munkásságával, elválaszthatatlan attól. Ezt bizonyítja Szeli István főszerkesztőnek az első szám elé írt bevezetője, illetve az ebből vett gondolat is: „... mindez parancsoló szükségletté tette egy magyar nyelvű közlönynek a megindítását, amely bepillantást ad az Intézetben folyó munkákba, ezen kívül pedig alkalmat nyújt az Intézet köré gyűlt munkatársaknak, hogy hosszabb-rövidebb tanulmányaikkal, készülő munkáik bemutatásával bekapcsolódjanak művelődési és tudományos életünk vérkeringésébe, s felvegyék az érintkezést a rokonterületeken munkálkodó kutatókkal. Mindebből az is következik, hogy közlönyünk nem kíván önmagába zárkozó belső tenyészet maradni, hanem szívesen látja munkatársainak sorában mindazokat, akik az Intézet alapítóokmányában és statútumában megjelölt célok eléréséhez hozzá tudnak és akarnak járulni, akik tehát a magyar nyelv, irodalom, művelődéstörténet, folklór (mindenekelőtt jugoszláviai) kérdéseinek tudományos feltárását, vizsgálatát munkájukkal elő tudják segíteni. Ugyancsak fontos feladatunknak tartjuk a magyar és délszláv szellemi érintkezések és kölcsönös hatások vizsgálatát is, amit — meggyőződésünk szerint — a legsikeresebben éppen Intézetünk végezhet a mindkét nyelvbe és kultúrába beleszületett, mindkét nemzeti műveltség napi csereforgalmában tevékenyen résztvevő kutatók bevonásával.” Ezekből a szavakból is kiténik, hogy az Intézet tudományos közlönye tükrözni kívánja azokat a törekvéseket, ezeknek a megvalósítását, amelyeket az Intézet magáé-

nak vall. Kérdés, mennyire sikerült? Az első közlöny 1969 szeptemberében jelent meg, mint időszaki kiadvány, de abban a reményben — mint kitűnik a főszerkesztő bevezetőjéből —, hogy „1970-től kezdve rendszeres folyóirat formájában jut az olvasó elé”. Ilyenkor önként adódik a kérdés: Mi a különbség az első és az utolsó (vagyis a 1–12.) szám között? Az összehasonlítás, a párhuzam kimutathatja, mit sikerült felszámolni a kezdeti fogyatékoságokból, milyen irányt mutat az első szám után bekövetkezett változás.

Lehet, sokan formaságnak tartják, de talán mégsem csak az, mindenesetre első látásra szembetűnik, az első számban még csak magyar nyelven jelent meg a tartalomjegyzék, később már szerbül, angolul és németül is. Úgy-szintén rendszeresekké váltak a szerbhorvát, illetve idegennyelvű összefoglalók az egyes tudományos dolgozatok után. Nyilván az Intézet és folyóirata iránt megnyilvánuló érdeklődés tette ezt szükségessé. Persze, fontosabb az, hogy tartalmasabb lett, növekedett munkatársainak száma.

Áttekintve a folyóirat megjelenet számain, megállapíthatjuk, hogy hasábjain jelen vannak — noha nem egyenlő arányban — mindazok a tudományos területek, amelyek tanulmányozását az Intézet maga elé tűzte: nyelvészet, irodalomtörténet, folklór, művelődéstörténet, és jelentős helyet kapott a kölcsönhatások tanulmányozása, az együttélésből eredő jelenségek (nyelvi, irodalmi, művészeti) vizsgálata is.

Az első szám tartalmában jelentős helyet foglal el a nyelvészet (négy dolgozat). Mikes Melánia a magyar — szerbhorvát kétnyelvűség körében folyó kutatásokról nyújt tájékoztatót. Penavin Olga a jugoszláviai magyar nyelvjárás atlaszok készítésének műhelyütkéiből, az eddigi munka során szerzett gazdag tapasztalataiból ad ízelítőt. Papp György *Kanizsa és vidéke földrajzi neveinek általános sajátosságairól*, Matijevis Lajos pedig a vajdasági diáknyelv egy érdekes mozzanatáról, a játszi szóképzésről ír.

A nyelvünkben észlelt jelenségek állandó tudományos vizsgálata (különös tekintettel körülményeinkre) nagyon fontos feladat. Az alapokmány is első helyen említi ezt. A Bölcsészettudományi Kar Magyar Tanszékének dialektológiai vizsgálatai jelentős eredményeket hoztak, de mint Szeli István megállapította, „a jugoszláviai magyar népnyelv egészében véve mégis feltáratlannak tekinthető. Még kevesebb történt a jugoszláviai magyar irodalom nyelvének és stilisztikájának a vizsgálatában, de köznyelvünk állapotának tanulmányozása is még sok feladatot ró a kutatókra”. Érdekes lehet tehát ilyen szempontból megnézni, milyen nyelvészeti témákkal foglalkoztak, mennyire pótolták a hiányt a későbbi füzetekben közölt dolgozatok.

A 2. számban olvashatjuk Matijevis Lajos munkáját: *Földrajzi nevek a szabadkai magyar végrendeletekben*, Velimir Mihajlović a szerbhorvát szókéincs magyar jövevényszavainak tanulmányozását szorgalmazza, Dezső László a szerbhorvát — magyar összevető mondatban néhány kérdésért fejteti, Mikes Melánia és Kaszás József pedig a határozottság és határozatlanság kategóriáját tanulmányozza a magyar — szerbhorvát összevető elemzésben. A kisebb közlemények között Penavin Olgának és Kovács Kálmánnak van nyelvészeti tárgyú írása.

Ezt követően (3. sz.) olvashatjuk Đorđe Đurić tanulmányát az *etnikai sztereotípiákról az általános iskola VIII. osztályos tanulói körében*, valamint Göncz Lajos rövidebb közleményét arról, hogyan haladnak a kutatások az *intelligencia fejlődéséről a kétnyelvű környezetben*. Az Évforduló rovatban Tompa József és Penavin Olga Szarvas Gáborról szóló írásait közli a folyó-

irat, ugyancsak nyelvészet a témája a két könyvismertetésnek, s beszámol ez a szám a magyar szerbhorvát összevető nyelvtan második munkaértekezletéről is.

A negyedik számban Kossa János azt fejtegeti, milyen hatást gyakorol a szerbhorvát nyelv a jugoszláviai magyarok szókincsére. A kisebb közleményekben is találunk két nyelvészeti jellegű írást. Az 5—6. és a 7. (1971. június) számból hiányzik a nyelvészeti anyag. Tematikai számnak mondhatjuk az Intézet 8. füzetét. Ez főleg nyelvészeti dolgozatokat tartalmaz. Íme miről szólnak: Benkő László: *Kontextus és lexikográfia az írói szótár szemszögéből*; Kovács Kálmán: *Néhány szótárkészítési elvről az észrevételek tükrében*; Dezső László: *Tipológiai bevezetés a magyar—szerbhorvát kontrasztív nyelvtanba*; Mikes Melánia: *Mondattani univerzálék a gyermeknyelvben*; Mikes Melánia—Janet Tallman—Göncz Lajos: *Adalékok a szocializáció fejlődéséhez kétnyelvű óvodás gyermekeknél*; Kaszás József: *Csentevölgy földrajzi nevei*; Györe Kornél: *Palics eredeti nevének keletkezéséről*. Ezenkívül a kisebb dolgozatok között is találunk 1-2 nyelvészeti írást. A 9., 10., és a 11—12. számban nem szerepelnek nyelvészek.

E kurta áttekintésből is megállapíthatjuk, hogy a nyelvészeti dolgozatok között nem egy olyat találhatunk, amely témájánál, feldolgozásánál, a vállalkozás méreteinél fogva figyelmet érdemel. Azonban anélkül, hogy a felsorolt témák bármelyikét is lebecsülnénk, meg kell jegyeznünk, hogy az első szám bevezetőjében említett „köznyelvünk állapotának tanulmányozása”, amit pedig talán mégis a legfontosabbnak, létfontosságúnak kellene tartanunk, ennek a nyelvi anyagnak, problematikájának a tanulmányozása az eddigi számokból szinte teljesen hiányzik! Pusztá megállapítás ez, nem bírálat, nem is szemrehányás. Hiszen tisztában vagyunk a helyzettel, az erőinkkel. „... mindössze három állandó munkatárssal, munkahelyiségek, felszerelés és könyvtár nélkül” kezdte meg tevékenységét az Intézet. Nyilván ez okozza, hogy a folyóirat egy-egy számának anyaga (illetve már előbb a kutatás iránya) nem a szükségletek, illetve nem teljesen a megszabott feladatok szerint áll össze, de jelentősen befolyásolja ezt az egyes tudományos dolgozók személyes affinitása.

A jugoszláviai magyar irodalom múltjával alig foglalkozott a folyóirat, vagyis alig jelent meg dolgozat, amely ezt a témát választotta volna. Pedig hogy sok az érdekes feltárára és feldolgozásra váró anyag, bizonyítja Bori Imrénék a 2. számban megjelent „tallózása” Szabó Dezső három nyilatkozatáról, majd Móricz Zsigmond egy leveléről, de Stojanović-Káich Katalin írása is Gozdsu Elekről vagy Bosnyák István reflexiói Sinkó Ervinről s ugyancsak az ő írása B. Szabó Györgyről. Hagyatékukhoz méltóbban kellene viszonyulnunk.

Hihetetlen és mindenképpen ellentmondásnak látszik, hogy ez a témakör ennyire szegényesen van képviselve a folyóirat anyagában. Hiszen nincsenek képzett szakembereink, tudósaink a művelődéstörténeti kutatásokra, a folklórisztikára, de a káderhiány talán legkevésbé vonatkoztatható az irodalomtudományokra, illetve irodalomtörténetesekre. A Magyar Tanszék több mint egyévtizedes munkájával — ha a tudósképzést nem is oldotta meg — sikerrel biztosította az utánpótlást. Valószínűnek látszik, hogy a kutató munka folyamatban van, s a jelentősebb eredmények majd csak ezután kerülnek a folyó-

rat hasábjaira. A Közlöny második számában Szeli István főszerkesztő maga is utalt rá, hogy a több évet igénylő monografikus feldolgozások a terv szerint haladnak.

Sokkal több olyan dolgozatot közöl a folyóirat, amely a magyar és délszláv összehasonlító irodalom kérdéseit vizsgálja. Már az első számból idézhetjük Magdalena Andelić írását: *Margalits Ede, a horvát és szerb irodalom magyar tolmácsolója*, valamint Dávid Andrásét: *A Mátyás király alakját idéző délszláv epikus énekhagyományról*. A második számban Božidar Kovaček *Mikszáth Kálmán egy szerbhorvát fordítójáról emlékezik meg*, a 3. számban ugyancsak Dávid András tanulmánya (Nagy Lajos) hívja fel magára a figyelmet, de meg kell említeni Lőrinc Péter, Fried István és Vilko Novak írását is. A negyedikben Magdalena Andelić *Dömötör Pátról, a költőről és műfordítóról* szól. Az 5–6. kétfős számot (1971. február—április), mint említettük, a magyar–jugoszláv irodalmi kapcsolatokról rendezett tudományos tanácskozásnak szenteli a szerkesztőség. Különösen figyelmet érdemel itt Bori Imre bevezető tanulmánya, aztán Cvito Fisković: *Dalmát művészek Korvín Mátyás budai és visevári udvarában* című és Szeli István: *A magyar–délszláv kapcsolatok egy régebbi értelmezéséről* szóló értekezése.

Előbb említett tanulmányában Bori többek között megállapítja: „A magyar, a szerb vagy a horvát irodalomnak nincsen ugyanis szinte egyetlen olyan témája sem, amelynek kapcsán a magyar–délszláv irodalmi relációkkal ne kellene számolnunk az érintkezések komplex, nemcsak írókat vagy műveket érintő síkján.” A szerző azután több példát sorol fel állítása bizonyítására, majd ezt mondja: „Nem kijelölni, hanem jelezni akartam csak tehát ennek a sajátos irodalmi szemléletnek a lehetséges területeit, s részben fellillantani azt az irányt is, amelyet követni lehetne, hiszen részben a pozitív kutatások hiányoznak, általában pedig az az elv, amely ezeket az eredményeket rendszerbe fogta volna, s mintegy a további részletkutatásokat is befolyásolva a teljességen inszisztálna.”

A közölt dolgozatok jelentőségét érzékeltethetik azok a szavak, amelyeket Szeli István a tudományos tanácskozás megnyitásakor mondott: „... tudomásunk szerint a magyar és a délszláv irodalomtudomány történetében, sőt a magyar és délszláv irodalmak sok évszázados múltjában is ez az első olyan szervezett összejevetel, amely az említett népek irodalmi kultúrájának kölcsönösségét van hivatva vizsgálni és megvilágítani.” A Jankulov munkásságáról, nézeteiről írott dolgozatában többek között megállapítja: „... a történelmi, irodalmi, s általában a szellemi élet vizsgálatában ezen a tájon nem az alá- és fölérendeltség viszonyai, az állam vagy a „fajtak” primátusa, hanem a demográfiai, etnikai, kulturális mellérendeltség, az egymásrautaltság, a komplementáris nyelvi, irodalmi, művészi viszonyok tanulmányozása a lényeges és a legfontosabb feladat. Nem a nemzetiségi (nemzeti) diaszpórák, szigetek, „kirazások”, migrációs állapotok kutatásának részfeladataival kell foglalkoznunk, hanem a térséget egységben, a maga nemzeti kiegyenlített-ségében, a kultúrák szimbiózisában tekintő szemléletre van szükség, ami eleve kirekeszti a nemzeti majorizálás, a kulturális és nyelvi gyarmatosítás kísértéseit és lappangó lehetőségeit.” A kiragadott gondolatok eléggé megvilágítják a komparatistikai kutatás irányát, szempontjait, feladatait.

Ebben a számban szerepel még: Varjas Béla, Đuro Novalić, Angyal

Endre, Lazar Čurčić, Darinka Zličić, Ivanka Veselinov, Fried István, Vilko Novak, Stojanović-Káich Katalin, Kemény G. Gábor, Štefan Barbarič, Ivanka Udovički, Póth István, Lőkös István, Kiss Mária, Vujicsics D. Sztóján, Olinko Delorko, Vladan Nedić, Dávid András, Magdalena Andelić, Božidar Kovacek. Említsük itt meg külön Dávid András *Az Erlangeni kézirat magyar vonatkozású anyaga* című értekezését. Dávid a folyóirat több számában is szerepel, a szerbhorvát népköltészeti hagyomány magyar alakjait, hőseit feltáró tanulmányaival (1. Mátyás király, 9. Ozorai Pipo). Ugyancsak érdekes (9. sz.) Fenyő István eddig feltáratlan anyagot is feldolgozó munkája, amely a *szerb népköltészet hatását vizsgálja a magyar irodalmi gondolkodás fejlődésére*.

Láthatjuk tehát, hogy az irodalmi komparatiztika terén folyó munkába a folyóirat, illetve az Intézet nagyszámú hazai és külföldi tudóst kapcsolt be, a dolgozataikban közzétett ismeretek érdeklődésre tarthatnak számot, méginkább az, amit e nagyszabású vállalkozástól ezután remélhetünk.

A magyar folklór behatóbb vizsgálata — mint a folyóiratból értesülünk — az 1970 nyarán Zentán megtartott szemináriummal kezdődött. A munkát eddig nagyban gátolta a megfelelő szakember hiánya. Ezt most pótolják. Elmondható azonban, hogy a kimondottan folklóryanagot tartalmazó két nyári számon (1971, 1972) kívül, a többiekben is találunk hosszabb-rövidebb írásokat ebből a témakörből. Már az első számban megjelent Király Ernő írása, mely művelődéstörténeti szempontból is figyelmet érdemel: *A vajdasági magyar munkásmozgalmi dalok nyomában*. A következő számban Körmöci Erzsébet és Szabó Jolán a *zentai halotti szokásokról* írt érdekes dolgozatát olvashatjuk, a 3-ban Borka J.—Matijevics L.—Penavin O. a *székelykevei betlehemes játékokat* mutatja be. Penavin Olga (4. sz.) a *sámánizmus után nyomoz*, a táltosokról, bűbajosokról, cserélt, váltott gyerekekről, gyógyításról Padén folytatott beszélgetéseit közli.

A harmadik évfolyan (1971) júniusi száma kizárólag folklorisztikai dolgozatokat tartalmaz. Ortutay Gyula a *magyar népmese kutatás módszereiről*, Bori Imre *Borbély Mihályról*, a híres verbicai (egyházaskéri) mesemondó juhászbojtárról, Katona Imre és Tripolszky Géza *három magyar népballada vajdasági változatairól* ír. Burány Béla két *zentai népballada nyomában* járva készített izgalmas tanulmányt, Bányai János pedig *egy népmese struktúrájának leírását* kísérelte meg. Ebben a számban olvashatjuk még Bóna Júlia (*Néphagyományok*), Katona Imre—Pataky András (*Kopácsi népballadák*), Penavin Olga (*Látogatás egy javasasszonynál*) és Matijevics Lajos (*Népi magyarázatok két szabadkai víznév keletkezéséről*) írásait. Vajda S. Zsuzsanna a *feketicsi szólásokat* gyűjtötte össze, ezzel fölhívta a figyelmet e munka folytatásának a fontosságára (8. sz.).

A leggazdagabb folklorisztikai anyagot a folyóirat 1972. június — szeptemberi kettős száma hozta. Az öt tanulmány mellett a Közlés és feldolgozás rovatban még hat írást közölt. Tanulmányokkal (négy budapesti s egy újvidéki szerző) szerepel Kósa László (*Magyar néprajzi kutatások Jugoszláviában*), Voigt Vilmos (*A magyar folklór helye az összehasonlító balkáni folklorisztikában*), Katona Imre (*Fokozás és „lefokozás” a magyar népköltészetben*), Kiss Lajos (*Köszöntők a jugoszláviai magyar népzeneben*), Tóth Ferenc (*A nap, a hold és a csillagok népdalainkban*).

A másik hat közül elsősorban Penavin Olga *Székelykeve népének hitvilága* és Matijevics Lajos *Égető Rozália siratója* című közleményét szeretnénk kiemelni, valamint Burány Béla: *A mi utcánk játéka* című alapos és részletes leírását. („Célunk egy utca játékaiból bemutatása volt, egy generáció hagyományanyagán keresztül.”) Noha a szerző hangsúlyozza, hogy csak utcája játékaikat akarta közreadni, s nem egyetemességre törekvő játékgyűjteményt, így is felbecsülhetetlen értékű munkát végzett.

A művelődéstörténeti kutatások állapotáról is tudósít a folyóirat. Főleg 10. száma, amely az erre a témára szervezett tudományos tanácskozás dolgozatait közli. Szeli István bevezetője után a következő szerzők szerepelnek: Bori Imre (*Művelődéstörténeti kutatásaink lehetőségeiről és feladatairól*), Lőrinc Péter (*Bánát művelődéstörténeti problémái 1880–1918*), Pándi Oszkár (*Mozzanatok a zrenjanini filharmónia történetéből*), Matijevics Lajos (*Deákműveltségünk a külföldi egyetemek névsorai tükrében*), Csáky S. Piroska (*Nyomdánk és könyvtáraink életéből*), Pastyik László (*Sajtótörténetünk nyílt kérdései*), Bányai János (*Adat Schmitt Jenő Henrik zombori éveire*), Gerold László (*Színházi kultúránk és drámaírásunk kezdetei*), Schneider Júlia (*A XVI. századi vörösmarti „gimnázium”*), Bela Duranci (*A vajdasági magyar képzőművészet a második világháborúig*), Angyal Endre (*A magyar barokk vajdasági emlékei*), Nagy Sándor (*Középkori magyar történelmi műemlékek jelenlegi állapota a Vajdaság déli részén*), Szekeres László (*Egy XIII. századi falusi templom maradványai Horgoson*). Az értekezések is bizonyítják, hogy a művelődéstörténeti kutatás előtt még roppant feladatok állnak, s mi még a munka kezdeténél tartunk.

Persze, már előbb is olvashattunk a folyóirat hasábjain művelődéstörténeti tárgyú közleményeket. Mindenképpen említést érdemel Penavin Olga írása (2. sz.): *Illíriában helyhezetett Réthfaluról való emlékezetes dolgok*. Sürgős feladatunk lenne a hasonló jellegű lappangó kincsek feltárása. Ugyancsak érdekes ismereteket közöl Györe Kornél *Palics eredeti nevének keletkezéséről* szóló értekezésében, de nem kevésbé felfedezés szerű, izgalmas olvasmány Rokay Péter írása *Janus Pannonius egy ismeretlen leveléről*, amely nemcsak a költő egyéniségére vet fényt, inkább a korabeli társadalmi viszonyokra vidékünkön. Úgy véljük, nagyon gyorsan sok hasonló jellegű kutatásra lenne szükség. Amit eddig kutatóink feltártak, nem csak azt bizonyítja, hogy van mit tanulmányozni, de azt is, hogy kissé jobb szervezéssel és több pénzzel talán a meglevő erők is többet tudnának nyújtani.

E vázlatos ismertetőből is kitűnik, hogy a folyóirat kitartott az első számban közzétett feladatok mellett. Egy-egy számából betekintést kaphattunk arról, milyen tudományos kutató munkát folytatnak a Hungarológiai Intézet munkatársai. Egyúttal lehetőséget nyújtott tudományos dolgozóinknak is, hogy munkáikat publikálják, ezzel is serkentve a tudományos tevékenységet. Öröndetes tényként kell elkönyvelni, hogy rövid idő alatt a szerkesztőségnek sikerült viszonylag nagyszámú munkatársat toborozni, mindenképpen hasznos, hogy nem csak a hazai magyar, de a más nemzetiségű és a külföldi tudósokat is együttműködésre serkentették.

A HITK-nek első tizenkét számát ismertette nem hallgathatjuk el azt sem, hogy a folyóirat megjelenésével igen jelentős visszhangot váltott ki, a hazai és a külföldi sajtó egyaránt üdvözölte. Az irodalmi és tudományos

folyóiratokban megjelent ismertetőket azt bizonyítják, hogy a tudományos közvélemény érdeklődéssel kíséri, első eredményeit kedvezően ítéli meg és kíváncsi várakozással tekint a következő számok elé, amelyekben valószínűleg még több, s az eddiginél még színvonalasabb tanulmány jelenik meg. Emellett szól az is, hogy a folyóiratot a világ legkülönbözőbb részein működő tudományos intézmények és tudósok igénylik.

Végül itt kell szólnunk a folyóirat mellékleteként megjelenő Bibliográfiai Füzetekről, amelyekből eddig 4 szám jelent meg: A jugoszláviai magyar folyóiratok 1968. évi magyar irodalomtörténeti repertórium, ugyanez 1969-re, A Szabadkai Népszínház magyar társulata 1945–1970, A jugoszláviai magyar irodalom 1970. évi bibliográfiája. Ezeket főleg Pastyik László készíti. Úttörő tevékenység, a tudományos munkássághoz nélkülözhetetlen áttekintéseket, rendszerezéseket nyújt.

REZIME

NAUČNA SAOPŠTENJA HUNGAROLOŠKOG INSTITUTA (1–12)

Autor u svom radu prikazuje prvih dvanaest brojeva Naučnih saopštenja Hungarološkog instituta, od kojih se prvi broj pojavio u septembru 1969, a dvanaesti juna-septembra 1972. godine. Cilj objavljivanih publikacija je da pruži uvid u već otkončana istraživanja ili u ona koja su u toku, u izvođenju saradnika Instituta, i da omogući publikovanje rezultata naših domaćih hungaroloških istraživanja.

Časopis objavljuje, pre svega, radove koji se bave naučnom obradom mađarskog jezika, književnosti, kulturne istorije, folklor, ali smatra svojim važnim zadatkom tretiranje uzajamnih veza i odnosa mađarskog i južnoslovenskog duhovnog života.

Rad prikazuje pojedine članke, ukazuje na to šta se u proteklom periodu ostvarilo od ciljeva koje je časopis sebi postavio. Isto tako, ukazuje, da postoje veoma velike razlike u materijalu i načinu obrade studija i radova koji pripadaju različitim oblastima istraživanja. Ove zamerke mogu se, barem, delimično pravdati sadašnjim nedostatkom raspoloživog kadra.

RESUMÉ

INFORMATIONS SCIENTIFIQUES DE L'INSTITUT HUNGOROLOGIQUE

Dans son étude l'auteur nous présente les douze numéros des Informations scientifiques de l'Institut Hungorologique dont le premier numéro a été publié au mois de septembre 1969 et le douzième au mois de juin-septembre 1972. Le but de ces publications est de présenter un aperçu sur les recherches terminées ou bien de ceux qui sont en train d'être achevées, exécutés par des collaborateurs de l'Institut, aussi bien que rendre possible la publication de nos recherches hungorologiques domestiques.

La revue publie tout d'abord les études qui s'occupent de la cultivation scientifique de la langue hongroise, la littérature, l'histoire de culture, folklore, mais qui considère comme son devoir principal la cultivation des liaisons mutuelles de la vie spirituelle de la population hongroise et sud-slave.

En outre, l'étude nous présente quelques articles et vise à démontrer ce qui a été réalisé durant la période écoulée des devoirs fixés par la revue. La revue précise également les grandes différences concernant la matière et la manière de traitement des études et des oeuvres qui appartient aux domaines différents de l'investigation. Ces objections sont partiellement justifiées par la manque du cadre disponible.